

KAI MEYER

A
KEZDET
KÖNYVE

Dream
válogatás

**„ÍRJ ÁT VALAMIT A TEREMTÉS KÖNYVEIBEN,
ÉS MEGVÁLTOZTATOD VELE A MÚLTAT.
ÉS VELE EGYÜTT A JELENT ÉS A JÖVŐT IS.”**

A Szentély elpusztult, ám a könyvmágia világát máris egy újabb, mindent elsöprő veszély fenyegeti. Az ideák felfelé kapaszkodnak a világ oldalai közötti aranyló szakadékban, és egyik menedékhelyet nyelik el a másik után. Furia hamarosan sejteni kezdi, hogy ő az egyetlen, aki fel tudja tartóztatni a világ megsemmisülését, és hogy ezért nagyon magas árat kell fizetnie. Vajon készen áll rá?

KAI MEYER

első regénye 1993-ban jelent meg. Majd két évvel később már főállású író, és ez idáig hatvan regényt tudhat magáénak. Ezekhez jön még néhány forgatókönyv, hangjáték és képregény. A Varázskönyv-trilógia a megjelenés évében elnyerte a Német Fantasy-díj legjobb német regény kategóriáját.

Kai Meyer a Rajna-vidéken él, Köln és Eifel között.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.kai-meyer.de

www.seiten-der-welt.de

www.facebook.com/DreamValogatás

„Kai Meyer ismét eléri, hogy az olvasók lélegzet-visszafojtva várják a könyv végét, és csak néha enged egy-egy szusszanásnyi pihenőt.”

Reflex

„Meglepő kozmosz keletkezése, ami épp olyan érdekes, mint amennyire képszerű, és egyszerre több szinten értelmezhető.”

Westfalenpost

„A csodálatosan passzoló fináléval Kai Meyer ismét olyan könyvet ad az olvasó kezébe, amely a fordulatos cselekményt érdekes karakterekkel és elgondolkodtató üzenettel kapcsolja össze.”

Jugendbuch-Couch.de

„A kezdet könyve méltó befejezést ad a fantasztikus trilógiának, melytől az ember szíve hevesebben dobog.”

Bremer Stadtmagazin

„Kai Meyer az irodalmat ünnepli – és az olvasói lelkesen vele ünnepelhetnek.”

Kölner Stadt-Anzeiger

„A szerethető részletek, az összefonódó ötletek és az érdekes karakterek miatt az izgalmas finálét is érdemes elolvasni.”

Weser-Kurier

*Dream
válogatás*

KAI MEYER

A

KEZDET
KÖNYVE

— részlet —

Dream
válogatás

1.

A könyvek szelleme benépesítette az üres termet. Az illatuk rég szertefoszlott, de a történeteik visszhangja még évek múltán is suttogva vissza-visszaverődött a csupasz falakról.

A British Museum egykori olvasóterme az egyik pillanatban még mintha teljesen kihalt lett volna, a következőben viszont egy nő és egy férfi állt az egyik galérián, magasan a kerek csarnok fölött. Egy szempillantás erejéig arany fény izzott a szemükben, mintha elvarázsolt alkonyi órát tükrözne vissza.

Isis az egyik kezével a fémkorlátba kapaszkodott. – Csak a magasság miatt van – mondta, és küzdött a lába remegése ellen. Nem akarta, hogy a térdje észrevegye, mennyire kimerült.

Duncan a korláton át a mélybe pillantott. Nem tudta teljesen palástolni, mennyire aggódik Isisért – természetesen átlátott rajta. Egykor a szakértői voltak annak, hogyan hazudjanak az embereknek, és hogyan óvják meg a saját titkaikat. Ám ha ma a pillantásuk találkozott, minden tehetségük hasztalannak bizonyult, hogy becsapják egymást. Úgy olvastak egymás arcjátékából, akár a papír soraiból.

Egykor három emelet magasságba nyúltak itt a könyvespolcok, ám amióta a British Library elhagyta a múzeum épületét, és London másik városrészébe költözött, az olvasóterem falai csupaszon maradtak. A múzeum belső udvarán álló kupolás épületet egy ideig kiállítóteremként használták, de ma már zárva van az ajtaja, a lámpái leoltva.

A kupolát körülölelő, magas ablakokon át beszűrődött az udvar éjszakai megvilágításának fakó sárga fénye, amely alig-alig hatolt el az olvasóterem padlójáig. A hatalmas rondella másik oldalát csak sejteni lehetett. Amennyiben valaki tartózkodott ott az árnyékban, a távolból nem lehetett észrevenni.

– Egyedül vagyunk – mondta Duncan, aki ugyanarra gondolt, mint Isis.

– Tudom. – A nő legyengült, de nem annyira, hogy egy idegen jelenlétét ne érezte volna meg. Pedig az olvasóterem légköre még évekkkel a könyvek elszállítása után is könyvmágiával telítődött. Ennek több oka is volt. A legfontosabb mélyen a terem padlója alatt rejtett, titkos kriptában.

Az utazókönyv, amelyet Isis és Duncan használt, hogy idejusszon, már köddé vált a levegőben. Bizonyára eltűnt a párja is, amelyet hosszú idővel ezelőtt sok másikkal együtt a fal egyik titkos rekeszébe helyeztek. Csupán néhány beavatott tudott a befalazott könyvekről, főként az Adamita Akadémia ügynökei.

Csupán néhány nap telt el a Szentély pusztulása óta, a könyvmágia világa forrongott. A jelenleg kormányzó, úgynevezett „rendezett átmeneti időszak” bizottságának bőven akadt dolga, hogy megszilárdítsa a helyzetét, és hogy biztosítsa Rachele Himmelnek, mint az Akadémia új képviselőjének pozícióját.

És akkor ott volt még az ideák fenyegetése, amelyek a világ oldalai között feszülő arany szakadékban kapaszkodtak felfelé, és egyik menedékhelyet pusztították el a másik után. Most még távol jártak az olyan magasan fekvő menedékhelyektől, mint Libropolis és Unika, de a mélyebb régiókból pánikszerű evakuálásokról szölettek a hírek. És senki nem tudta, hogyan lehetne az ideák előrenyomulását feltartóztatni.

Duncan a korlátnak támaszkodott, és a félhomályba pillantott. A két galéria közül a magasabbon tartózkodtak. – Nem tetszik ez nekem. Amennyiben Atticus valóban itt járt, biztosan átkozottul jó indoka volt rá. Ez viszont minden valószínűség szerint azt jelenti, hogy itt biztosítékok vannak. Védőmechanizmusok. Könyvmágiai torlaszok.

Atticus Arbogast a tanáruk volt a LeCarré Líceumban, minden akadémiai ügynök feje, és az ellenállás esküdt ellensége. Duncan megölte őt a Szentélyben. Előző nap Isisnek sikerült végre egy líceumbéli informátorral kapcsolatba lépnie. Tőle tudta meg, hogy Atticus néhány héttel ezelőtt még azon fáradozott, hogy minél többet megtudjon a könyvmágusok és az ideák korábbi találkozásá-

sairól. Egy utalás nyomában járva jutott ide, a British Museumba, az olvasóterem alatti titkos könyvkriptába.

Duncan körbepillantott a termen, és Isis is veszélyt keresett. Nem tudta teljesen kizárni, hogy az informátora esetleg csapdába csalta őket. Tapasztalatból tudta, hogy minden puccsnak a lojalitás az első áldozata. Azok a férfiak és nők, akik gyűlölték a három családot, az új bizottság előtt most talán hűségesnek akarnak látszani. És még senki nem tudta, milyen szerepet fog játszani a jövőben Rachele Himmel, és hogy a fiatalsága és a szépsége nem hoz-e nem remélt rokonszenvet a hatalom új tulajdonosainak.

Isis egy pillanatig oldalról figyelte Duncant. A sötét haja a vállára hullott, a szakála rövid volt és sűrű. Úgy látta, a férfi arca még beesettebb, mint néhány napja, és büntudattal ébredt rá, hogy alig-alig álltak meg, hogy valamit egyenek. Ő már nem érzett éhséget, amióta az Absolon-könyv-függősége árnyékként vetült a gondolataira. Szúrást érzett, amikor arra gondolt, milyen önzetlen Duncan, hogy a saját szükségleteit alárendeli az övéinek. Legszívesebben kinyújtotta volna a kezét, és megérintette volna a férfi arcát, de attól félt, hogy félreértené. Nem akarta, hogy Duncan úgy értelmezze a közeledését, hogy el akarja venni tőle az Absolon-könyvet. Már a pusztá elképzeléstől, hogy a férfi ennyire kétségbeesettnek tarthatja, annyira szégyellte magát, hogy inkább teljesen lemondott az ilyenfajta gesztusokról.

Akkor éjszaka érkeztek Londonba, hogy még többet kiderítsenek a mélység rejtélyes veszélyéről. A Szentély pusztulásakor az ideák elnyelték Furiát – Furia Salamandra Faerfaxet, a Rosenkreutz család utolsó könyvmágusát, aki tizenhat éves, és napokkal ezelőtt eltűnt. Az is lehet, hogy meghalt.

Csak hogy Isis ezt nem akarta tudomásul venni. Mindent meg fog tenni, hogy Furiát megtalálja, vagy legalább bizonyosságot szerezzen a sorsáról. És nem maradt sok ideje. Négy, legkésőbb öt hét múlva az Absolon-könyv utáni sóvárgása meg fogja ölni. Már most is érezte, ahogyan zabálja az erejét, és mérgezi az értelmét. Némely pillanatban már nem is tudott tisztán gondolkodni, és olyankor az egyetlen vágya az volt, hogy kinyissa az Absolon-könyvet, és olvasson.

A tiszta pillanataiban be kellett magának vallania, hogy már alig-alig bír uralkodni magán, és mohó pillantásokat vet Duncanre, aki a könyvet őrizte neki. Néhány alkalommal semmi másra nem vágyott, csak hogy erőszakkal megszerezze tőle, mintha Furia, az ellenállás, sőt a Duncan iránti érzései soha nem is léteztek volna.

– Intézzük el ezt itt, amilyen gyorsan csak lehet! – mondta Isis.
– Minél hamarabb eltűnünk, annál jobb.

A férfi bólintott. – Akkor gyerünk!

A keskeny lépcsőn lefelé indulva halkan elhagyták a galériát, és a kupolaterem padlójára értek. Korábban itt a világ minden tájáról érkező tudósok tanulmányozták a British Library könyveit. A rég eltávolított olvasópultok egyikén írta Karl Marx *A tőkét*. Nappal a boltíves mennyezet műalkotásnak tetszett az arany díszítéseivel, a krémszínű háttéren a galambkék felületekkel. Éjszaka viszont úgy nézett ki, mintha fekete pókháló fedné, egyik árnyékfonálból szőtt réteg a másikon.

Az olvasóterem keleti oldalán Isis mindkét tenyerét a falra fektette. Érezte, hogy másfél évszázadon keresztül itt könyvek sorakoztak a végtelen hosszú könyvespolcokon. A szomorúság árnya suhant át rajta, amiért az idők változnak, és az épület elvesztette a könyveit. Minden elhagyott könyvtár mélabút árasztott, amely még évtizedekkel később is érződött a gerendázatban és a vakolatban, akárcsak a régi tűz szaga. És ott volt még az írott szó visszhangja, az az ekhó, amelyet már az érkezésükkor is észlelt.

Lehunyta a szemét, és a figyelmét teljes egészében a szavak láthatatlan örvényének szentelte, amely az örökkévalóságig fog a kerek teremben keringeni. Összpontosított, amíg végül fel tudta ismerni a betűket a lelki szemei előtt, és Atticus nyoma után tapogatózott, könyvmágusi tettek után, amelyek olyasmik, mint az ujjlenyomat. A figyelmét megfeszítve egy egész sort felfedezett belőlük egyes betűkön. Megbizonyosodott róla, hogy egy sem került el a figyelmét, és a káosz közepette a megfelelő betűket jelszóvá rendezte. Amikor végül maga előtt látta, észrevette, hogy a háttérben valami történik a fallal. Embermagasságú téglalap vált szét surrogva, és szabaddá tette a titkos bejáratot.

Amikor jelezte Duncannek, hogy kövesse, ráébredt, hogy a férfi semmit nem észlelt mindebből. Lassacskán a vérévé vált, hogyan bánjon a Siebenstern-könyvönkívüliként benne lakozó hatalommal. Olyannyira, hogy elfeledkezett róla, hogy bár Duncan nagyon tehetséges könyvmágus, de megközelítőleg sem bír az ő képességeivel.

– Ezt hogy csináltad? – kérdezte a férfi megütközött pillantást vetve a falban lévő nyílásra. Sem a keringő betűörvényt, sem a jelszót nem látta.

– A védőmechanizmus, amitől féltél – felelte Isis, miközben szédüléssel küzdött. – Kiiktattam.

– Ennyi?

– Persze, ennyi... – Sikerült halványan elmosolyodnia.

A férfi csodálkozásában az aggodalomnak nem csak a nyoma látszódott. – Mi történt volna, ha nem...

– Valószínűleg akkor is ki tudtuk volna nyitni a bejáratot. De nem jutottunk volna messzire. – A sötét nyílásra mutatott. – Azok, akik ezt itt létrehozták, óvatosak voltak. És valaki nagy fájdalmat szenvedett el, mielőtt elárulta Atticusnak a jelszót. – Észrevette, hogy a férfi már nem a szemébe néz, hanem a szájára. Reflexszerűen megtörülte a bal kézfejjével a felsőajkát, és vért látott.

– Gyakran vérzik az orrod? – kérdezte Duncan aggodalmasan.

– Náthás sem szoktam lenni.

A vér valószínűleg annak a jele, hogy gyorsan fogyatkozik az ereje. A *könyvmágusi* ereje nem – de a teste előbb-utóbb cserben fogja hagyni. Azon tűnődött, a halála előtt mennyivel fog ez megtörténni. Duncan valószínűleg tudja a választ, de nem akart vele újra az Absolon-könyvről vitázni.

– Add ide a könyvet! – szólt. Majd hozzáfűzte: – Kérlek.

Duncan az órájára nézett, és megrázta a fejét. – Öt óra múlva.

Hát nem érti, mi a dolog lényege, hogy egyre csökkennek a szünetek? – *Most* van rá szükségem!

– Hamarosan semmi másra nem lesz szükséged. Ezért hívják függőségnek. – Enyhén megfeszítette magát, mintha támadásra készülné. Jószándékú kísérlet volt, hogy ne mutassa, de felesleges. Isis pillantása a táskára siklott, amelyben a férfi az éjkék vászonkö-

tésű könyvet őrizte, és a szíve gyorsabban kezdett verni. Ott van, egészen közel. Csak érte kell nyúlnia, felcsapni a könyvet, és elolvasni a szavakat, amelyeket Alexandre Absolon több mint száz éve feljegyzett. Csupán három kötet létezett, de kettő eltűnt. Duncan példánya az egyetlen esélye.

– Add ide! – követelte újra. Tudat alatt az az idegen gondolat formálódott benne, hogy a falba veri a férfi koponyáját, aztán a világ minden idejét a könyvvel tölti. Leül a földre, és magába szívja Absolon szavait. Pirkadatig az egész könyvvel végez, aztán előlről kezdi.

– *Isis!*

Nem Duncan hangja volt, hanem egy lányé.

– Furia? – Isis körbeperdült, és ott állt a lány. Furia átlagos magasságú volt, a szőke haja hosszan hullott a fekete bőrdzsekijére. A rövid, sűrke szoknyája alól borvörös, felfutott szemű, szakadt harisnya kukucskált elő, amihez nehéz, fekete csizmát viselt. Pontosan ezt a – rá oly kevésé jellemző – öltözetet viselte a Szentélyért folytatott harc során.

– Isis – szólt ismét Furia, és kinyújtotta felé az egyik kezét. A körvonalai körül szikrázott a levegő, a bőre világosságban fűdött.

Isis újra Duncan felé fordult, és észrevette, hogy a férfi elég szélesre nyitotta a lélekkönyvét ahhoz, hogy az egyik ujját az oldalak közé tudja dugni. A résen fény szűrődött ki. Isis ekkor már tudta, mit csinál a férfi.

– Komolyan azt gondolod, hogy ez itt... – Elhallgatott, mert tudatára ébredt, hogy a férfi már elérte a célját. Furia csalóka képe, amelyet Duncan létrehozott, néhány másodperc erejéig elterelte a gondolatait az Absolon-könyvről – a függőség korai szakaszában ez elég volt. Még mindig érezte a vonzást, de újra elég erős volt a saját akarata, hogy harcoljon ellene. Legalábbis egy ideig.

Duncan becsukta a lélekkönyvét, az oldalszív fénye kialudt. Amikor Isis a vállá fölött hátranézett, a Furia-illúzió is eltűnt.

– Sajnálom – mondta a férfi.

– Nem, én sajnálom. – Isis kitért a férfi pillantása elől, de aztán elszántan felvetette az állát, és egyenesen ránézett. Közben egy lé-

pést tett felé, és az egyik kezével óvatosan mégiscsak megérintette az arcát. Amennyiben a férfi esetleg azt feltételezte, hogy ez csupán csel, hogy a könyvet elvegye tőle, mosollyal álcázta.

Pedig Isis számára ez itt olyan komoly volt, mint csak egy valami. – Nélküled... – kezdett bele, de aztán hagyta elhalni a mondatot.

– Nem engedem, hogy a birtokába vegyen téged – suttogetta a férfi. Mintha az Absolon-könyv egy vadállat lenne, amelyre rávetheti magát, amint túl közel megy Isishez. A kezét gyengéden a nőére fektette. Az övé meleg volt, Isisé jéghideg.

– Tegyük pontot erre itt! – szólalt meg Isis. Már rég túlvoltak egy kapcsolaton és egy szakításon anélkül, hogy megölték volna egymást. Akkor sikerülni fog nekik ezt a dolgot is épségben megúszni.

A férfi a nőről a falban nyílt résre pillantott, összeszorította a száját, és bólintott. Gondterhelten összehúzta a sötét szemöldökét. Aztán lehajolt, és pusztat nyomott Isis homlokára. Jó ideje volt már annak, hogy valaki megérintette Isist. Olyan idegen érzés volt, hogy egy pillanatra megrémült. A fekete kapucnis köpenye alatt megborzongott, mert önkéntelenül is arra gondolt, ami elkerülhetetlenül előttük áll. A mellkasában az oldalszívek nem úgy vertek, mint egy rendes szív. Ha kinyitotta volna a belsejében megbújó könyvet, a fénysugár bizonyára az egész olvasótermet bevilágította volna. Nem jó ötlet, amíg a zárt ajtók előtt a múzeum biztonsági szolgálata őrködik.

Még mielőtt bármit is mondani tudott volna, Duncan rámosolygott, és a nyíláshoz ment. Az ő lélekkönyve egy agyonolvasott, megtört gerincű James Bond-regény volt, és most is szélesre nyitotta, miközben az ujjai hegyével felhasított egy oldalt. A titkos bejáratból ezüstös csillogás űzte el a sötétséget, és lassacskán lépcső bontakozott ki előttük.

Megsárgult origami ugrabugrált feljük törékeny papírlábon. Nehézkesen felhúzódkodott a legfelső lépcsőfok peremén, de megcsúszott, és hátrabukfencezett.

Amikor földet ért, szétporlott.

2.

Az éjszaka végtelen volt, a szél hamu szagát sodorta. Olykor-olykor villámok szelték át a fekete felhős eget, és vöröses-barna fortyogást tettek láthatóvá, mintha valaki feltépte volna egy kohó ajtaját. Mégsem érződött hőség. Cudar hideg maradt, még a kísérteties parázs látványa mellett is, amely égbolt helyett a felhők túloldalán tombolt.

Furia a lávasziklán kapaszkodott fel a magaslatra, kimerülten, sajgó ízületekkel. Azt a bő katonanadrágot és túlméretezett szürke pulóvert viselte, amelyet az Éjszakai Menedékhelyre érkezésekor ráadtak. Mint oly sok más dolog, amit Phaedra barlangszállásán látott, a ruhadarabok is a harcmezőről származtak, a tintagombák mindent megőriztek. Olyan dohos szaguk volt, mint a múmiák kötszerének.

Pár lépésenként megállt, hogy megbizonyosodjon róla, Siebenstern még mögötte van. A férfi a botjára támaszkodott, amellyel a rések és lyukak között alig talált kapaszkodót. Nincs szüksége segítségre, efelől biztosította a lányt. Furia nem volt benne biztos, hogy csak az ő segítségét utasítja vissza, vagy pedig túl sokáig volt egyedül, nemcsak itt, az Éjszakai Menedékhelyen, hanem már korábban is, az Angelosanto-villában, ahol másfél évszázadon át bujkált a világ elől.

Szállókések korbácsolták a fekete esőkabátját, a gallérja alól kitépték az ősz lófarkát, és előredobták a vállára. Szitkozódott, amikor a fehér szakállába hajtincsek akadtak.

– Elárulod most már, mit keresünk itt fent? – kiáltotta felé a lány, hogy túlkiabálja a vihar szűkülését és a távoli mennydörgést a láthatáron. Amit eleinte titáni viharfrontnak tartott, valójában valami más volt – most már tudta. Az ideák már rég elérték az Éjszakai Menedékhelyet is, és a peremét harapdálták. A nem túl

távoli jövőben el fogják nyelni a völgyet, amelyben tintagombák ezrei táboroznak.

– Mindjárt meglátod – felelte az öregember. – Fontos, hogy mindent megtapasztalj. A teljes igazságot.

Igazság. A lány nem hitte, hogy a férfinak tényleg ez számít. És ha mégis, akkor a saját igazsága. Az, amit ő annak tart – vagy amit el akar vele hitetni. A ráncos arcán hiába kereste a fiú nyomait, akit egykor ismert: Severin Rosenkreutz, az utolsó élő őse. Egykor számtalan könyvet írt, és papírról életre keltette a könyvmágia világát. Most, majd kétszáz évvel később, egyedül a szeme hatott fiatalnak, és mintha a lány összes rezdülését érzékelte volna.

Nyaggatta Furiát, hogy felkapaszkodjon vele a hegygerincre, habár látszott rajta, milyen neheze érik a hegymászás. Talán Furia tartozik neki ezzel a szívességgel. Vagy talán tényleg Siebenstern tartozik a lánynak valami olyasmivel, mint az igazság. Legalább magyarázattal minderről itt.

Szóltanul haladtak tovább felfelé a hasadozott emelkedőn, réseken másztak át, és be-beütötték a térdüket és a bokájukat a kiálló sziklákba. Egyszer felriasztottak egy sovány nyulat, amilyenből bőségesen akadt ezen a környéken. Csontosak voltak és figyelemreméltóan arányosak. Az Éjszakai Menedékhely befolyása alatt ők is valami olyasmivé fejlődtek, amitől otthon, Costwoldsban a gazdák puskástól kereket oldottak volna.

Amióta Furiát ide hurcolták, többször próbált másik menedékhelyre kaput nyitni. Kilátástalan volt. Amikor az Adamita Akadémia könyvmágusai kivonultak az Éjszakai Menedékhelyről, lepecsételték, és Furia nem volt elég erős ahhoz, hogy a torlaszt kijátssza.

– Nem bízol bennem – állapította meg mögötte Siebenstern. – És nem vehetem tőled rossz néven. De most mindketten itt kötöttünk ki, és nincs más, akire hagyatkozhatunk. Neked és nekem, Furia, össze kell tartanunk, ha már ilyen kutyaszorítóba kerültünk.

A hanghordozása már nem a fiatal Severin Rosenkreutzé volt, aki romantikus leveleket írogatott Furiának a múltból. Severinből Siebenstern lett, kiábrándult teremtmény, aki megpróbált hátat fordítani a világnak, és akinek keserűséggel telve fel kellett ismernie,

hogyan nincs menekvés. A műve, amellyel egykor a szabadság után próbált kapni, börtönnek bizonyult.

A szikla csúcsa alatt néhány lépéssel a lány megállt, és ismét a férfi felé fordult. – Kutyaszorítóba, mi? – Kinyújtott karral a láthatáron forrongó feketeségre mutatott. – Te ezt itt kutyaszorító-nak nevezed?

– Mindannyiunk közül neked kell legkevésbé félned az ideáktól – mondta a férfi. – Egyszer már elengedtek, és újra így fognak tenni.

– És pontosan mit tudsz róluk, hogy ilyen biztos vagy ebben?

Siebenstern vállat vont. – Túl öreg vagyok ahhoz, hogy a tényeket megkérdőjelezzem. Elnyeltek téged, majd kiokádtak. Ez nem elég bizonyíték?

– Micsoda átkozott szerencsém volt! – Neki magának sem tettett a cinizmus a hangjában, miközben a karjával széles mozdulatot tett a repedésekkel teli pusztaság felé. – Ha én is eltűntem volna a Szentély pusztulásakor, nem köthettem volna ki olyan helyen, ami rosszabb ennél.

A férfi egy nyögéssel utolérte. – *Eltöröltek* volna téged. Egyszerűen nem léteztél volna többé. Nincs sem mennyország, sem pokol. Semmi sincs, csak a vég. A gondolataink eltűnnek mindazzal együtt, amik egykor voltunk. Ezért nem vagyunk olyan helyzetben, hogy ezen az állapoton gondolkodjunk. Ugyanis meghaladja a képzelőerőnket.

Valóban félelmet keltett a lányban a végleges nem-lét sejtése, de nem akarta a férfi előtt bevallani. – Korábban vidámabbak voltak a veled folytatott beszélgetések.

– Korábban még élt bennem a remény.

– Jó ég, Severin! – Egy szempillantás erejéig még a férfira meredt, majd megrázta a fejét, és továbbkapaszkodott felfelé. Hirtelesen rájuk zúdult valami, ami leginkább szétmorzsolódott szénnek nézett ki, majd azonnal abba is maradt. Ilyesmi gyakran megesett ezen az istenverte tájon, és Furia úgy gondolta, a Félresikerült Ország megnevezés szintiszta eufemizmus ahhoz képest, ami az Éjszakai Menedékhelyen valójában fogadja az embert.

Legalább nem fog úgy elkorcsosulni, mint a tintagombák és a nyulak, mert az ideák jóval előtte meg fognak semmisíteni mindent.

Egyfolytában az öccsére, Pipre gondolt, és a rezidencia többi lakójára, köztük arra a könyvönkívüli is, aki azt állította magáról, hogy ő Jim Hawkins – Robert Louis Stevenson *Kincses szigetének*, az egyik kedvenc könyvének a főhőse. Amikor korábban olyasmiről hallott, hogy az olvasók beleszeretnek a regényalakokba, akkor azt mindig ostobaságnak és éretlen dolognak tartotta. Most viszont azon kapta magát, hogy gondolatban hosszasan elidőzik, és a regényben szereplő Jimet összehasonlítja azzal, akivel a Szentélyben találkozott. A könyvbélit kívül-belül ismerte – vagy két tucatszor olvasta a regényt –, miközben a hús-vér fiú rejtély maradt számára. Csupán néhány szót váltottak egymással, mégis egyre inkább arra a meggyőződésre jutott, hogy ráismert a fiúra anélkül, hogy erre az első pillanatban ráeszmélt volna. Emlékezett a fiú bátorságára és elszántságára, de a gyengéjére is, hogy elhamarkodottan megbízik olyan emberekben, akik kihasználják őt, és akiket csak a saját boldogulásuk érdekel. A regényben Long John Silver kalóz hízélgése csalta lépre, miután pedig kiesett a könyvből, Himmel báróné megjátszott vonzalma.

Furia ismerni vélte Jimet *anélkül*, hogy valójában ismerné. Aminek körülbelül ugyanannyi értelme volt, mint annak, hogy kész Siebensternnel a pusztaságon át vándorolni. Talán ez az öregember az ő Long John Silvere, a személyes ellensége, és legjobb akarata ellenére sem tud ellenállni a hízélgéseinek.

Végül felértek a csúcsra. A lány megfordult, és Siebenstern felé nyújtotta a kezét, hogy átsegítse az utolsó rés felett. Ezek a repedések az összeilleszkedés helyei voltak, ahol az Éjszakai Menedékhely göröngyei úgy fűrődtek egymásba, mint a kirakó darabkái, csak-hogy ezek soha nem illettek össze.

– Ne aggódj! – mondta a férfi, amikor észrevette, hogy a lány tart a résztől. – Az Éjszakai Menedékhelynek ez a része viszonylag biztonságos.

- Azok alapján, amit hallottam, a föld folyton mozgásban van.
- Mindenütt, de itt nem.

A lány a férfi mellett lenézett a völgybe, amelyből felkapaszkodtak. A tágas, sziklás katlanban a tintagombák tábor a domboldalakig burjánzott, sátorponyvák és düledező kamrák tengere, akkora, mint egy közepes méretű város. Számptalan tűz lobogott a verdeső ponyvák és bizarr építmények között, amelyeket azokból a maradványokból emeltek, amelyek a háború után az Éjszakai Menedékhelyen maradtak.

Phaedra szállása, ahol Furia az ideákkal való találkozásá után felébredt, a hegyoldalban volt, egy régi, hasadozott falú és elcsúszott padlózatú barlangbunkerben. A háborúnak immár kerek negyven éve, mégis sok minden olyan hatást keltett, mintha sokkal régebbi lenne. A környezet felgyorsította a pusztulást, és ez érvényes volt minden élőlényre, ahogyan a köre és a tárgyakra is.

– Te magad még nem jártál lent a táborban, igaz? – kérdezte Siebenstern. Ismernie kellett a választ, mert amióta a lány ide érkezett, a férfi jóformán le sem vette róla a szemét.

Furia megrázta a fejét. – Phaedra ellenezte.

– Azt feltételeztem, a tiltás épp arra fog ösztönözni, hogy szét nézz ott.

– Talán ezt kellene tennem. Amíg még van rá idő.

A férfi legyintett. – Vannak ennél fontosabb dolgok is.

A lány tényleg azt hitte, a férfi azért hajtotta fel őt a hegyre, hogy fentről is megmutassa neki a tábor, a nyomor teljes valóját, amelyben a tintagombák vegetálnak. A völgyben égő tüzek a kiterjedt településnek csupán részleteit világították meg, az Éjszakai Menedékhely örök sötétsége, akár egy lyukacsos fekete takaró, terült a sátorváros fölé. Ott lent minden egyetlen nyüzsgő hangyabollyá olvadt össze, amelyből sok helyen ütemes dobpergés hallatszott. A tintagombák szakadatlanul végezték az idegen szer-tartásaikat, és érthetetlen szokásoknak hódoltak.

Siebenstern elállta Furia elől a kilátást a völgybe. – Fordulj meg!

A lány habozva követte az utasítást, és a hegygerincről a következő lejtőre tekintett. A sötétségben először nem ismert fel mást, csupán árnyképszerű körvonalakat, amelyeket nem tudott értelmezni. Aztán újra villámok cikáztak az éjszakában. A vakító fehér

villanások olyan látványt világítottak meg, amilyenre itt a legkevésbé sem számított.

A hegy másik oldalán egy lapátkerekas gőzhajó roncsa hevert.

Legalábbis az első pillanatban Furia annak vélte – amíg tudára nem ébredt, hogy ez a hajó ott lent sokkal nagyobb, mint bármelyik, ami *Tom Sawyer kalandjaiban* pöfög. A villámok vibráló, fel-felvillanó fényében alig volt lehetséges a pontos kiterjedését kivenni, de abban biztos volt, hogy a roncs több száz yard hosszúságú. És ezzel egy modern óceánjáró óriás méreteivel bír.

– Volt itt valaha víz? – kérdezte Furia.

– Csak csermelyek a viharok és esős időszakok után. Még csak egy patak sem, nemhogy folyó.

– De hiszen ennek a monstrumnak tengerre volna szüksége. De legalább egy igen nagy tóra.

– Csak ha hagyományos hajóról lenne szó. És eredetileg erre a helyre építették volna.

– Másik menedékhelyről származik? És ide... zuhant?

A férfi bólintott. – Menjünk közelebb!

– Ez lenne Phaedra megoldása? – kérdezte a lány anélkül, hogy egy tapodtat mozdult volna. – Nem gondolja komolyan, hogy ezzel a romhalmazzal viszi el innen a tintagombákat, ugye?

– Nem. De valami ebben a romhalmazban gondoskodik róla, hogy ezen a helyen bizonyos mértékben zavartalanul élhettek. Legalábbis amíg az ideák fel nem bukkantak.

Jóval alattuk, és vagy száz yarddal a roncs fölött kis tüzek láncolata húzódott a hegyoldal mentén. A lángok fényében árnyak mozogtak, vagy mozdulatlanul ültek a sötétség peremén. Phaedra tintagombák kis csapatait állította őrségbe.

– Ne aggódj! – mondta Siebenstern. – Át fognak bennünket engedni.

Eltartott egy ideig, mire a repedések és szikladarabok labirintusán keresztül lefelé ereszkedve elérték az őrszemek láncolatát. Siebenstern ment elől, és Furiának feltűnt, hogy a fáradságos út ellenére kihúzza magát, és a botot a hatalom jelképeként tartja, nem pedig úgy, mint egy mankót.

A lángok fénye tükröződött a tintagombák arcán, és elmélyítette a pofájuk árnyait. A bőrüket kékesfekete foltok és minták fedték, ezeknek köszönhatték a nevüket. Furia és Siebenstern a tűz fényébe lépett, a mellette kuporgó három férfi nem volt több harminc évesnél; a tintagombák azon generációjához tartoztak, akik már az Éjszakai Menedékhelyen születtek. A dédszüleik olyan könyvönkívüliek voltak, akiket az Akadémia ide toloncolt. A Félresikerült Ország áldatlan hatása néhány év alatt megváltoztatta őket. Némelyek az eszüket veszítették. Csak a rákövetkező generáció kezdett kiegyezni a sorsával, és az Éjszakai Menedékhelyen primitív törzsi kultúrát kiépíteni.

A három férfi nyilvánvalóan azt a parancsot kapta, hogy kövessék Siebenstern utasításait. A néhány hét alatt, amióta Siebensternt Phaedra kémei megtalálták és ide hozták, figyelemre méltó kariert futott be: halálraítélt kítaszítottból egy istennő tanácsadója lett. Mégiscsak isten volt ő maga is egykor, az egész könyvmágia világának teremtmője.

Furia érezte a tintagombák kíváncsi pillantásait, miközben Siebensternnel elhaladt mellettük. Az egyikük mondott valamit egy olyan nyelven, ami archaikus angolnak hatott. A különös hangsúlyozás az összenőtt gégejük és légutaik következménye volt.

Furia és Siebenstern maguk mögött hagyták az őrszemeket, és a roncsokhoz közeledtek. A sérült kolosszust ismét villámok szakították ki a sötétségből, de a világosság soha nem tartott elég sokáig ahhoz, hogy Furia néhány elnagyolt benyomásnál többet szerezzen róla. A toronymagas kerék, amely félig összezúzva a törzs ezen oldalának támaszkodott, közletről alig hasonlított egy hagyományos folyami gőzhajó lapátkerekére. Fa- vagy acélküllők helyett finom lamellái voltak, akár egy gomba kalapjának alsó fele. Mind tépett volt, és zizegve verdestek a szélben.

– Ez papír? – kérdezte Furia hitetlenkedve, miközben felpillantott a titáni kerékre.

– Nem hagyományos, de igen – felelte Siebenstern. – Amikor ezek a kerekék még forogtak, az olyan volt, mint egy gigászi pörgető füzet. A lamellákat betűk borították, és ha a hajó gyorsult, akkor a két kerék belsejében mozgó képek és szimbólumok keletkeztek.

Furia megállt. Amikor Siebenstern felé fordult, a roncsot a férfi háta mögött ismét egy sor kékesfehér villámsorozat világította meg. A hatalmas körvonal most mintha a fél eget kitöltötte volna.

– Mégis mi ez? – kérdezte a lány.

A férfi mosolya megértésről tanúskodott a lány kíváncsisága iránt. – Ez itt a két kapuhajó egyike, amelyet a nagyapád, Cassius Faerfax épített. – A férfi oldalra lépett, és olyan invitáló kézmozdulatot tett, akár egy kapitány, aki előkelő vendéget üdvözl. – Üdvözlöm a *Fleur de Marie* fedélzetén.

3.

A kőlépcső lábánál Isis és Duncan egy folyosóra ért, amely nagy ívben jobbra kanyarodott. A fekete kapcsoló nyikorgott és megakadt, mielőtt Isis több próbálkozás után meg tudta mozdítani. A mennyezet alatt csupasz villanykörték gyulladtak fel, többé-kevésbé minden második volt ép. A kábel a barna téglafalon futott, a szigetelése töredezett volt. A csupasz vezeték már az első néhány yardon is fel-felszikrázott.

– Legalább van áram – állapította meg Duncan. – Vigyázz, nehogy a fejed a lámpáknak ütközzön!

A nő az imbolygó villanykörtékre mutatott. – Emlékeztet ez téged valamire?

– A könyvtárra a rezidencia alatt?

A nő bólintott. – Ugyanazok az építőmesterek.

– A Faerfax család? – kérdezte a férfi meglepetten. – Azt hittem, mindvégig a Costwoldsban bujkáltak.

– Csak az utolsó generációk. Eleinte biztonságban érezték magukat, és azt hitték, senki nem hozhatja összefüggésbe a Faerfax nevet a Rosenkreutz család túlélőivel. Furia őse Julius Rosenkreutzként hagyta el Németországot, majd jó pár évvel később itt, Londonban Julian Faerfaxként részt vett az olvasóterem építésében. Az ezért felelős emberek mind a Chat Noirhoz tartoztak. Mindenekelőtt a British Library könyvtárosa, Antonio Panizzi és az építész, Sydney Smirke. És természetesen Julian Faerfax.

– Az *ellenállók csoportjához*, a Chat Noirhoz?

– Igen. Eleinte csak a Skarláttermet és az Adamita Akadémiát kritizálták, néhány tehetséges szónokból állt egy olyan korban, amikor a három család még nem fojtott el erőszakkal minden ellenzéki hangot. A tizenkilencedik század közepén az ő irányításukkal emelték ezt a kupolát a British Museum belső udvarában, és

egyetlen ember sem sejtette, hogy alatta még valami mást is építettek. Az első évtizedekben az Akadémia sem tudott róla. Az egész csak ötven, hatvan évvel később derült ki, amikor a Chat Noirban generációs váltás történt. Ahogyan Julian a tagja volt, úgy a fia, August, és később az unokája, Cassius is. Ők nem olyanok voltak, mint az ellenállás harcosai, a Dalnok Fivérek, ezeket az embereket még az Akadémia sem merte volna terroristának nevezni. Semmit nem repítettek a levegőbe, és a milícia egyetlen tagjának halála sem száradt a lelkükön. Egyszerűen csak olyan férfiak voltak, akik ragaszkodtak a véleményükhöz, és megkérdőjelezték az Akadémia politikáját.

Isis elindult, ő ment elől. Előző nap kelletlenül testhez simuló, fekete bársonyfelsőre cserélte a fűzőjét, amit a sötét kapucnis köpeny alatt viselt. Ha ki akarja nyitni a mellkasában megbújó könyvet, csak le kell húznia a cipzárt, és nem kell a kapcsokkal bíbelődnie. Nem szívesen szakított a régi szokásaival, de be kellett látnia, hogy az élete múlhat az értékes másodperceken, amelyeket a fűző kikapcsolásával veszít.

– Később, amikor az Akadémia egyre korlátozóbbá vált, nem sokat lehetett hallani a Chat Noir tagjairól – folytatta Isis. – Csúpan tucatnyian maradtak aktívak, ártalmatlan vitaklub volt, nem több. A többiek eltűntek. Lassacskán a Faerfaxek is visszahúzódtak. Cassius idejében, a huszadik század közepén végül egészen eltűntek a képből.

A folyosó egyre szűkülő kanyarral jobbra ívelt. Szemmel láthatóan hosszú spirálként alakították ki, amely a kerek olvasóterem középpontja alatt ért véget.

A kőpadlón két másik origami poroszkált, fáradt mozdulatokkal a falak mellé húzódtak. Habár itt lent elegendő por volt, amiből táplálkozhattak, a papírjuk olyan barnává és porhanyóssá vált, hogy a legapróbb óvatlan mozdulat is elpusztította őket.

– Ha a Chat Noir nem jelentett veszélyt az Akadémiára nézve – kérdezte Duncan –, akkor mi történt Jardin Dumas-ban? Hiszen te ott voltál.

Isis nem szerette, ha a Jardin Dumas menedékhely eseményeire emlékeztették, főleg amióta az ellenállás oldalán harcolt. Egy pillanatig habozott a válasszal.

– Ők a Chat Noir új generációja voltak – mondta végül. – Néhányan valóban az alapítók leszármazottai, de a legtöbben fiatal radikálisok, akik maguknak követelték a régi nevet. Elég ostobák voltak, és nem elégedtek meg a hátsó szobákban folytatott vitákkal. Teleplakátolták Jardin Dumas falait, az Akadémia épületére jelszavakat fűjtak, néhányszor összeverekedtek a milíciával – és talán a legrosszabb, amit elkövetettek: a vádjaikat tartalmazó könyveket adtak ki. A három család nem sokáig nézte tétlenül, megbízták Atticust, hogy gondoskodjon a nyugalomról Jardin Dumas-ban.

– És ő téged küldött.

A nő ismét hallgatott egy ideig. – Nem szabadott volna ellenállást tanúsítaniuk. Néhányan elmenekültek, de a legtöbben... Megoldottuk a problémát. A hadművelet sikeres volt. – Túl későn vette észre, hogy akaratlanul is az Akadémia propagandájának szóhasználatával élt. Némely dolog olyannyira részévé vált, hogy fél év sem volt elegendő, hogy lerázza őket magáról. Valószínűleg egy fél élet sem lenne elég.

A spirális folyosó egyre szűkebb kanyarokkal kígyózott a kriptá középpontja felé. Ott, ahol nem csak minden második vagy harmadik villanykörte égett, Isis lábnyomokat vett észre a porban – egy olyan emberét, aki mindkét irányba megtette az utat. Atticus mindössze néhány hete járt itt, úgy lehet, évtizedek óta ő volt az első látogató. Itt-ott agyontaposott néhány origamit, valószínűleg mert túl gyengék voltak ahhoz, hogy megálljanak a lábukon. Atticusnak mindig is a gyengéi voltak ezek a kis nyavalyások, úgy lehet, fájtn neki a látvány, ahogy szenvednek.

– Julius Rosenkreutz Siebenstern unokaöccse volt, igaz? – kérdezte Duncan.

– Igen. 1835-ben született, egy évvel azelőtt, hogy a Rosenkreutz családnak menekülnie kellett a Rajna menti kastélyából. Az anyja csecsemőként hozta magával Angliába, Costwoldsban nőtt fel. Már fiatalemberként is fáradhatatlanul barkácsolt mindenféle

könyvmágusi csodát, és a fia, August, majd az unokája, Cassius folytatták a művét.

Duncan halkán sóhajtott. – A kotnyeles olvasólámpa és a beszélő fotel...

– Cassius alkotásai – szakította félbe Isis egy mosollyal. – Úgy tűnik, vonzódott a különös játékszerekhez, miközben a nagyapjának még egészen más járt a fejében. – Egy biccentéssel előre mutatott. – A könyvkripta valószínűleg Julian ötlete volt.

A spirál kerek kamrába nyílt előttük, az átmérője éppen öt lépés volt. A közepén súlyos tölgyfa asztal állt, mellette magas háttámlás, sötét bőrhuzatos szék. A falak jóformán eltűntek a tömött könyvszekrények mögött.

Atticus nem vette a fáradságot, hogy visszategye a helyére azokat a köteteket, amelyeket levett a polcról. Fél tucat nehéz könyv hevert az asztalon. Ez valószínűleg nagy munkától kímélte meg őket.

Miközben Duncan körbement a polcok mentén, és a tekintete végigsiklott a bőrkötésű könyvgerinceken, Isis az asztalhoz lépett. Atticus becsukta a könyvet, amelyből utoljára olvasott. Öt másik hevert mellette egy kupacban.

Duncan megállt a polcon keletkezett foghíj előtt, amely nyilvánvalóan a hat kötet helye volt. A gondolataiba merülve az egyik kezét a polcra fektette, és közben a szomszédos könyvek aranyozott feliratait olvasta.

– Mindegyiken a Faerfax család egyik tagjának a neve áll – állapította meg Duncan. – Mind nő. Emma Faerfax. Antonia Faerfax. Mathilda Faerfax. Mindenkinek saját kötete van. – Egy lépést tett balra. – Csak itt kezdődnek más vezetékeknek.

– A férfiak könyvei itt vannak az asztalon. – Isis a könyvgerinceket szemlélte. Legfelül a *Julian Faerfax* és *August Faerfax* nevet viselő kötetek feküdtek. A három másik név nem mondott neki semmit, de feltételezte, hogy nagybácsik vagy unokatestvérek lehetnek: *Reginald*, *Walter* és *Bernard Faerfax*. Felemelte a különálló könyvet, és elfordította, hogy el tudja olvasni rajta a feliratot.

Cassius Faerfax. Furia nagyapja.

– Tényleg igaz – suttogta Duncan.

Isis helyet foglalt a széken. A bőrhuzat kőkemény volt, és hullámos, a karfát vastag porréteg fedte. Atticus bizonyára a könyv fölé hajolt olvasás közben, és a könyökét az asztalra támasztotta. Isis is ugyanígy tett.

Duncan odajött, megállt mellette, és a biztonság kedvéért kinyitotta a lélekkönyvét. – Biztos vagy benne, hogy nincs több védelmi torlasz?

– Biztos? Nem. De remélem, hogy a fenti, terembei bejáratra összpontosítottak. Pontosan csak akkor fogjuk megtudni, ha az egyik könyvet kinyitjuk. – A két kezét a bőrkötésre fektette.

– Apropó – mondta Duncan. – Amennyiben az éjjeli őrök...

– Ők nem látják a bejáratot. Senki nem látja, aki nem használja a jelszót.

A férfi élesen fújta ki a levegőt. Isis csodálkozott, amiért ennyire nyugtalanítja ez a hely Duncant. Éveken át dolgozott ügynökként Atticusnak és az Akadémiának, majd miután dezertált, kábítókönyvek csempészéséből és eladásából élt Portobello menedékhelyen. Biztosan látott félelmetesebb helyeket is, mint egy könyvekkel teli kriptá. Végző soron csupán néhány halott könyvmágussal van dolguk.

– Nem félsz a szellemektől, ugye? – kérdezte Isis halvány mosollyal.

A férfi a homlokát ráncolta. – Mert ők azok? Szellemek?

– Van rá jobb szavad? Lelkek talán?

– Akárhogy is nevezzük őket, szeretnék a lehető leggyorsabban lelépni innen. Azt sem tudjuk, követett-e bennünket valaki.

– Rendben. Akkor rajta. – Azzal kinyitotta a *Cassius Faerfax* feliratot viselő kötetet.

Nyögés morajlott körbe a kamrában, mintha a polcokon sorakozó összes könyv egymás után mélyen felsóhajtott volna.

Duncan rémülten körbefordult, és felhasított egy oldalszívet a lélekkönyvében.

– Várj! – mondta Isis. – Ne hamarkodj el semmit!

– Nem vagyok vacak kis kezdő! – szólt vissza ingerülten a férfi.

A nő sajnálta, de most fontosabb dolguk volt, mint a bocsánatkérés. Ezért ismét a kinyitott könyvre pillantott. Az első oldal üres

volt, és valószínűleg ugyanez volt érvényes minden rákövetkezőre is. A papír alól mintha szellő szállt volna fel, egészen lágyan. A szélei vibráltak, mintha valaki láthatatlan hüvelykujjal simítana végig rajta.

– Cassius? – súgta Isis. – Cassius Faerfax?

Abban a szempillantásban újra eleredt az orra vére. Még éppen vissza tudta kapni a fejét az asztal szélétől, mielőtt egy csepp a nyitott könyvbe hullott volna. Hogy az milyen hatást váltott volna ki, azt nem tudta. Feltehetően semmi jót.

Szitkozódva hátrahajtotta a fejét, a torkában meleg vért érzett. Mert nem akarta megvárni, amíg a vérzés alábbhagy, a ruhája egyik ujját az orrához szorította.

Ki vagy te? – állt most a könyv első oldalán nyomtatott betűkkel, elegáns betűtáppakkal.

– A nevem Isis Nimmernis. A társamat Duncan Moundnak hívják.

Semmi nem történt, amíg rá nem ébredt, hogy lapoznia kell. Amikor megtette, a következő oldalon ezt olvasta:

Miért vagy itt, és miért ébresztesz fel bennünket?

A könyvespolcok mentén ismét nyögés morajlott.

– Az unokád, Furia Salamandra Faerfax barátja vagyok. – Gyorsan továbblapozott.

Furiát mondtál?

– Igen.

Ki az ördög adta ezt a nevet a gyerekeknek?

– A fiad. Tiberius Faerfax.

Tiberius kedvence Dickens volt – jelent meg a következő oldalon. – *A lányát Estellának vagy Honoriának nevezte volna el.*

– Vagy kis Dorritnak – szólalt meg Duncan, és az egyik öklével az asztalra támaszkodott. – Úgy néz ki, szerencséje volt.

Isis még egyszer megtörülte az orrát a ruha ujjával. – Tehát tényleg sikerült nektek ezekben a könyvekben továbbélnetek?

Szerinted ez itt élet? – állt a megbarnult papíron, amikor lapozott. – *A könyvmágia segítségével oldalakként beköttettük magunkat ezekbe a könyvekbe, hogy időt nyerjünk. Elegendő időt, amíg egy utódunk lehetőséget nem talál rá, hogy új testbe írjon át bennünket.* Úgy-

szólván friss példányokba. A családukbán az a szokás, hogy segítünk egymásnak, ez mindig is így volt.

Isis letett róla, hogy elárulja Cassiusnak, vele együtt minden ez irányú törekvés meghalt. A fia, Tiberius inkább a *Hansard útmutatója a pihentető alváshoz* című művének szentelte magát, sem minthogy azon gondolkodott volna, hogyan keltheti életre az elődeit. „Nem volt éppenséggel családcentrikus ember” – ahogyan Furia mondta egyszer.

– Végző soron nem minden történet a családról szól? – kérdezte Isis, mert azt remélte, hogy Cassius ettől majd megközelíthetőbbé válik. – A családról, amelybe beleszületünk, és az újról, amelyet alapítunk?

A családok olyan könyvek, amelyeket vérrel írnak. A kezdetek emléke elhalványul, minél közelebb kerülünk a véghez. Lehet, hogy az első oldalakat agyonnyomja az utolsók súlya, de minden vékonyvnek szüksége van az összes oldalra, minden szégyenfoltjával együtt ahhoz, hogy teljes legyen.

– Egészen biztos vagyok benne, hogy előbb-utóbb valamelyik Faerfax meg fogja találni a módját, hogy visszahozzon benneteket – hazudta Isis. – De most Furiának van szüksége segítségre.

Jó lány?

– Ó, igen. Mindannyian átkozottul büszkék lehettek rá. Egyszer majd nagy könyvmágus lesz belőle. – Önkéntelenül nyelnie kellett, amikor arra gondolt, hogy Furia esetleg már nem is él.

Van testvére?

– Egy öccse. Pip.

Ez már inkább Tiberiusra vall. Mint a kölyök a Szép reményekből.

Duncan hirtelen a kamra ajtajához sietett, az egyik ujját az ajkára tette, és fülelt. Isis aggodalmas pillantást vetett rá. „Mi az?” – formálta némán az ajkával.

Duncan egy pillanatig még szótlánul állt, aztán egy kézmozdulattal a nő értésére adta, hogy siessen.

– Nekünk – kezdett bele Isis, de azonnal kijavította magát: – Furiának információra van szüksége. Valószínűleg néhány hete járt itt valaki, aki ugyanezt akarta tőletek megtudni. Tőled, Cassius és

a rokonságotól. – És égetően érdekelne, fűzte hozzá gondolatban, miért hitte azt Atticus, hogy pont a Faerfaxek tudnak választ adni a kérdéseire.

Arbogast – állt a következő oldalon. – *Ez volt a neve.*

– Igen. Halott.

Amikor Isis lapozott, a következő oldal üres maradt. Csak a rákövetkezőn talált egyetlen szót:

Jó.

– Duncan ölte meg. Furia segítségével.

Akkor a kicsike igazi Faerfax.

– De most eltűnt. – Ismét Duncanre nézett, aki egyre aggodalmasabban tekintgetett kifelé. Isisnek nem maradt ideje, hogy hosszas magyarázatba bocsátkozzon a Szentély pusztulásáról és az Akadémiával szemben megalakult ellenállásról. Ehelyett egyenesen a tárgyra tért. – Furia eltűnt a világ oldalai között. Valami, amit mi ideáknak nevezünk, elnyelte őt. Nem tudjuk, él-e még.

Az ideák... – állt a könyvben. – *Ismerek valakit, aki ezt a nevet használta arra, amivel kint, az oldalak között találtuk szembe magunkat.*

Isis nagy megkönnyebbülésében majdnem felsóhajtott. Cassius Faerfax tehát már a maga idejében belebotlott az ideákba, úgy lehet, a legelső könyvmágusok egyikeként. Ezért kereste fel Atticus éppen őt.

– Hol találkoztál velük? – kérdezte, majd lapozott.

A világ oldalai között, messze a magasan fekvő menedékhelyektől. A kapuhajóm, a Blanche de Cazalis fedélzetén.

Isis váltott egy pillantást Duncannel, aki kérdően nézett rá. Az ajtóban állva nem tudta elolvasni Cassius válaszait.

– Ma a legtöbben úgy hiszik, hogy ezek a hajók csak legendák – mondta Isis a könyvnek, és fellapozta a következő oldalt.

Az én mesterműveim! Tényleg ennyi idő telt volna el? Két testvérhajó, majdnem azonos építésűek. A Blanche de Cazalis és a Fleur de Marie. Mindig is a Blanche volt számomra a kedvesebb. A Fleurnek volt néhány szépséghibája, amelyeket a Blanche építésénél ki tudtunk küszöbölni. Ezért némileg robosztusabb lett.

Isis halványan emlékezett a két kapuhajó történetére, de azt nem tudta, hogy Cassius Faerfax részt vett az építésükben. Pedig logikus volt. A hajók lenyűgöző, bár értelmetlen játékszerek voltak, akárcsak Cassius többi csodaműve. Az arany üresség a világ oldalai között mindig is az átmenet vegyes halmazállapotú helye volt, amelyet a könyvmágusok az utazásaik során többnyire mindössze néhány másodperc alatt szeltek át. A két kapuhajó megépítésével ez megváltozott: a *Fleur de Marie* és a *Blanche de Cazalis* fedélzetén – amelyek Eugène Sue *Párizs rejtelsei*, illetve Emile Zola *Les mystères de Marseille* című regényeinek hősnőiről kapták a nevüket – a könyvmágusoknak lehetőségük nyílt arra, hogy különösebb erőfeszítés nélkül utazzák be a világ oldalait. A hajók repülő könyvtárak voltak, olyannyira feltöltődtek könyvmágiával, hogy ők maguk is kapuvá váltak, amelyek képesek voltak a menedékhelyek között navigálni, és tetszés szerinti ideig az ürességben tartózkodni. Számptalan tervet szőttek a két hajóval kapcsolatban, tudományos expedícióktól kezdve könyvmágusi keresztes háborúig. Az építőik egész flottát akartak belőlük létrehozni. De az Éjszakai Menedékhelyen dúló háború alatt az Akadémia megtiltotta a további hajók építését, a két prototípust pedig elkobozta. Az építőiknek sikerült a *Blanche de Cazalis*-t biztonságba helyezni, és elrejtetni, mielőtt a gárda lefoglalta volna. A *Fleur de Marie*-t ellenben csapatszállítóként vetették be az Éjszakai Menedékhelyen. Ott aztán eltűnt, a szóbeszéd szerint lezuhant.

A nevelőapja, Celestian mesélt Isisnek a *Fleur*ről. Ő maga soha nem járt a fedélzetén, de azt állította, hogy látta a Félresikerült Ország éjszakai egén, amikor az utolsó útjára indult, hogy könyvmágusokat szállítson az ellenséges vonalak mögé. Sem azokat a férfiakat és nőket, sem a kapuhajót nem látták soha többé. „Fenséges látvány volt – áradozott Celestian. – Az egyetlen alkalom az Éjszakai Menedékhelyen töltött idő alatt, amikor valami szépet láttunk. Nem volt közöttünk olyan, aki akkor azt ne kívánta volna, bárcsak ő is a fedélzetén lehetne. Csak sokkal később terjedt el a híresztelés, miszerint a *Fleur*ben valami elromlott, és távol minden harcmezőtől, túl az utolsó világítótornyon szétroncsolódott.”

Isis még egyszer elolvasta, ami az előtte heverő könyvben állt: *A Fleurnek volt néhány szépséghibája, amelyeket aztán a Blanche építésénél ki tudtunk küszöbölni.* Ez volt az oka, amiért az Éjszakai Menedékhelyen eltűnt?

– Isis – préselte ki magából Duncan –, azt hiszem, van ott fent valaki.

A nő fülelt, de nem hallott mást, csak a huzat neszezését kint a spirális folyosón. Duncannek nyilván jó füle van. Ismét a könyv felé fordult.

– Azt mondtad, te találkoztál az ideákkal. Pontosan mi történt? És hogy élted túl?

A Blanche a legmélyebb menedékhelyek között volt úton, az üresség régióiban, amelyeket egyébként senki nem szelt még át szabad akaratából. Ott botlottunk beléjük. Vagy ők mibelénk. Színek, színekből álló egész felhőfrontok. Én kormányoztam a Blanche-t, megpróbáltam kitérni előlük, de ők gyorsabbak voltak, mint mi, és egyszerre csak mindenütt ott voltak. Esélyünk sem volt.

Az oldal többi része üres maradt.

– És aztán? – kérdezte Isis, és türelmetlenül továbblapozott.

Minden oldalról közelebb nyomultak. Olyan hihetetlenül szépek voltak. Lehengerlő műalkotás színekből, több, mint amit az ember elképzelni képes. Aztán elnyeltek bennünket.

Duncan gesztikulált. – Most aztán tényleg tűnjünk el!

Mindkettőjüknél volt utazókönyv, csupán néhány másodpercbe telne, hogy ezt a helyet elhagyják. De előbb mindent meg kell tudnia.

– Te megmenekültél előlük – állapította meg Isis. – Tehát még van remény az unokád számára.

Visszavonultak. Egy ideig a színek közepette tartózkodtunk. Soha nem láttam ennél lenyűgözőbbet. És aztán véget is ért. A Blanche áttört a felhőkön, és körülöttünk újra az aranylő üresség volt. Nem tudtuk, mivel akadt dolgunk. Azt hittük, valami természeti jelenség lehet, egyfajta köd, amely csak a világ oldalai között létezik. Némelyikünk majdnem esztét veszttette, ők még hónapokkal később sem láttak sötétséget, ha lehunyták a szemüket, hanem mindig csak a színeknek ezt a káoszáét. Egy ember véget vetett az életének, egy másik pedig

a keresésnek szentelte magát. Mindenáron látni akarta még egyszer. Joseph Voskanian volt a neve.

Az oldal tele lett, Isisnek lapoznia kellett.

Voskanian további tanúkat keresett, és kutatásokat végzett. Nem tudom, mit derített ki, de úgy lehet, ő volt az, aki a színeket végül „ideáknak” nevezte el. Egyetlen egyszer láttam csak viszont, nem sokkal utána eltűnt. Némelyek azt állították, az Akadémia elrabolta, és elhallgattatta. De én biztos vagyok benne, hogy földalatti tevékenységbe kezdett. Mi egykor mind a Chat Noir tagjai voltunk, és Joseph Voskanian a három család elkeseredett ellenségének számított. Valamit meglátott az ideákban, ami reményt keltett benne. Valami jót.

– Időközben menedékhelyek egész sorát pusztították el, emberek ezreivel együtt – mondta Isis keserűen. – Mi lehet ebben a jó?

Azt mondtam, Voskanian látott bennük valami jót. Talán igazából csak annyira jók vagy rosszak, mint a forgósél vagy az árhullám.

Duncan újra az asztalhoz lépett. – Most már be kellene fejezned.

De egy valami azért furcsa – írta Cassius.

– Fent a teremben van valaki – mondta Duncan makacsul –, egészen biztos vagyok benne.

– Örök?

– Rosszabb, azt hiszem. Körülnézhetek.

Isis megrázta a fejét. – Innen lentről utazunk el. Már csak... – Elnémult, amikor mintha szellemkéz lapozott volna a könyvben.

Nem fog menni – állt ott. – A kriptát könyvmágusi pecsét védi. Könyvutazással innen senki nem megy se ki, se be.

Isis szitkozódott, és amikor Duncan is elolvasta a szavakat, a vonásai elkomorultak. – Utánanézek. Fejezd be ezt itt!

Még mielőtt Isis vissza tudta volna tartani, a férfi elsietett. Bár halkan mozgott, a nő hallotta a lépteit kint a spirális folyosón. Csodálatraméltó akusztikája volt az épületnek.

– Él még Voskanian? – kérdezte Isis.

Kicsit fiatalabb volt, mint én. Melyik évet írjuk?

Isis megmondta, és a következő oldalra nézett.

Akkor ma már jóval kilencven fölött kellene járnia. Talán szerencséd van, talán nem. Ha egyáltalán megtalálod.

A spirálfolyosón különös füttyszó hallatszott, magas, elnyújtott. Egyszer már hallott ilyet, és most megborzongott a gondolattól.

Még egyszer a könyv felé fordult. – Nem vihetlek magammal, igaz?

Ott kint csak üres oldalakat fogsz a kezében tartani. A falak tartanak életben bennünket, könyveket.

– Ettől féltém.

Isis sejtette, hogy az eredeti Chat Noir tagjai hová tűntek annak idején. Ez volt az egyetlen esélye. Ha talál ott valakit, aki többet tud az ideákról, mint ő, akkor már megéri.

– Tudod, mi lett a *Blanche*-sal?

Ez az Arbogast azt mondta, eltűnt.

– Akkor ez csak a halálozód után történt?

Igen. De ha hallani akarsz egy feltételezést: a Chat Noir elvitte valahová, ahol az olyan emberek, mint Arbogast nem tudják megtalálni. Talán a sorok közé rejtették.

– Az imént írtál valamit... – Visszalapozott, de meg kellett alapítania, hogy minden korábbi bejegyzés töröltött. Az oldalak olyan tiszták voltak, mintha soha egyetlen szó sem állt volna rajtuk. – Arról, hogy valamit furcsállsz.

A füttyszó újra felcsendült, élesen, majdnem fájdalmasan hasított a fülébe. Ekkor már tudta, ki követte őket.

– Mire gondoltál? – kérdezte, miközben felpattant a székről.

Vércsepp hullott az asztalra, csupán egy ujjnyira a könyv szélétől. A szájában is ismét érezte a vas ízét.

Most menned kell – írta Cassius. – *Gyenge vagy, és ez a hely még jobban legyengít.*

– Mire gondoltál azzal – kérdezte Isis makacsul –, hogy a sorok közé rejtették?

Újabb füttyszó vegyült az elsőbe.

Többen vannak, gondolta. Mindig többen voltak. Duncannek egyedül nincs esélye, utána kell mennie.

Már éppen be akarta csukni a könyvet, de aztán továbblapozott.

Furia – állt a következő oldalon. Csak ez az egy szó.

– Mi...

A harmadik füttyszó. Magasabb, mint az első kettő.

Isis becsapta a könyv fedelét, lehúzta a felsője cipzárját, és futni kezdett.

4.

Mi történt a fedélzeten utazó emberekkel? – kérdezte Furia, miközben Siebensternnel végigmentek a *Fleur de Marie* törzse mentén. A szürke lávakő fölött hamuörvények táncoltak. Ha túl mélyen beszívta a levegőt, az olyan érzés volt, mintha az homokként dörzsölné a tüdejét.

– Ezt Phaedrától kellene megkérdezned – mondta az öregember. – Én nem voltam ott.

– Megölték őket, igaz?

– Háború dúlt. És igazából soha nem ért véget. Legalábbis Phaedra és a tintagombák számára nem.

Újra szén kezdett esni – vagy valami, amit Furia annak vélte, kemény, sötét szemcsék, amelyek rovarokként akadtak bele Siebenstern fehér hajába. A lány hallott rosszabbról is, amit az ember az Éjszakai Menedékhelyen megtapasztalhat, ezért elviselte a fekete jégverést anélkül, hogy egyetlen szót is vesztegetett volna rá.

– Ott fent. – Siebenstern előre mutatott. – Látod a repedést a törzsön? Ott be tudunk mászni.

Magasan felettük cikkcakkos rés húzódott, alig szélesebb, mint egy férfi válla. Jó hét yarddal a sziklatalaj fölött a repedés aljához kötélhágcsó vezetett.

– Fel tudsz mászni? – kérdezte a lány, és a szeméből fekete piszkot törölt ki.

– Öreg vagyok, de nem béna.

Furiának néha tudatosítania kellett magában, hogy a férfi nem ártalmatlan aggyasztán, hanem ugyanaz az ember, aki minden könyv betűhalálát akarta. Ugyanaz az ember, aki azt mondta neki: „Egyszer valaki majd újra írni akar egy utolsó üres könyvet. Úgy lehet, te leszel az.”

Megkérdezhetette volna tőle, hogy értette ezt. De elege lett a sok rejtélyből és titokzatos utalásból. Ez a roncs legalább kézzel fogható. És halvány reményt keltett. Az idefelé vezető úton Siebenstern elmagyarázta neki, hogy a nagyapja, Cassius tervezte a *Fleur de Marie*-t, ahogyan a párját, a *Blanche de Cazalis*-t is. Ha ezek a hajók valóban mozgó kapuk a menedékhelyek között, akkor ez a szörnyeteg talán esélyt jelent arra, hogy eltűnjön innen.

Siebenstern úgy emelte fel a botját, akár egy dárdát, és magabiztosan felhajította a résbe. Aztán megfogta a kötélhágcsót, és mászni kezdett felfelé. Furia csak ekkor vette észre, hogy a létrát néhány fokként rögzítették a *Fleur* törzséhez.

Siebensternnek nem kellett sok idő, és már be is bújta a résen. Rögtön ezután az arca jelent meg a sötét nyílásban. Végül Furia is felért az utolsó fokokon, visszautasította a férfi felé nyújtott kezét, és a *Fleur* belsejébe csusszant. A levegőben nedves papír és korhadt fa szaga szállt.

Órák óta először húzta elő a csőrös könyvet a nadrágzsebéből. Önmagához képest csodálatraméltóan sokáig hallgatott, és most sem rejtette véka alá, hogy a zsebben jobban érezte magát, mint ahová most hirtelen került.

– Ez a nyirkosság megöl engem – szitkozódott a szem nélküli csőr, amikor a rugalmas nyakán előkígyózott a könyvborító közepéről. – És ez a szemét mindenütt. Állandóan por rakódik az oldalaim közé.

Siebenstern mosolygott. – Amikor először írtam a lélekkönyvekről, igazából nem úgy terveztem, hogy beszélni tudjanak. És hogy ilyen nyafkák legyenek.

A könyv vitára készen nyújtotta a sárga csőrét a férfi irányába. – Úgy néz ki, sokkal több minden is félresikerült, nem csak ez, így van?

– Gyakran a bolondok mondják ki a legfájóbb igazságot.

– Én nem a rablótörténeteid része vagyok, öregember! – gurult dühbe a könyv. – Nem holmi pojáca mindössze egyetlen tulajdonsággal, hanem egy sokoldalú, árnyalt, felettébb...

– Nyugalom! – szólt közbe Furia, a bal kezében kinyitotta a könyvet, és a jobbal egyenesen tartott egy lapot. Csupán az össz-

pontosítás egyetlen pillanatába telt, hogy az oldalszívet felhasítsa. Amikor a papír rétegei szétváltak, fehér fény tört elő közülük, és megvilágította a hajó belsejét. Az oldal írása kékesen izzott. Furia arra gondolt, amit el akart érni, és némán felolvasta a titkos szavakat.

Egy lélegzetvételenyi idő sem telt el, és világító golyó emelkedett fel a könyvből, akkora, mint egy férfiköl. Furia felett egy tenyérnyi magasságban megállt a levegőben. Amíg Furia be nem csukja a könyvet, a szikrázó fénylabda elkíséri őket.

Hatalmas helyiségben találták magukat, valaha bizonyára pompás szalon lehetett, amilyen a korai luxus gőzhajók fedélzetén is volt. A zuhanás, a fedélzetén dülő harcok, és az Éjszakai Menedék hely időjárás viszontagságai gondoskodtak róla, hogy a bútorok és a faburkolat elkorhadjon, az ablakok és az ajtók megrepedezzenek. A nedves hamu mindent fekete kéreggel vont be. Alig lehetett már felismerni, hogy ami alatta van, az egykor fotel vagy asztal volt-e.

– Miért van még itt egyáltalán valami? – kérdezte Furia Siebenstern felé fordulva. – Nem lett volna szüksége a tintagombáknak minderre? – A tábor szélén látta, hogy a lakói semmit nem hagytak veszni. Ezen a tájon, ahol alig van fa, minden fellelt darabot beépítettek a kunyhókba és sufnikba. Különösnek találta, hogy a *Fleur* roncsában régi bútorok maradványai rothadtak.

– Egyetlen egy tintagomba sem léphet a fedélzetre – felelte Siebenstern. – Phaedra azon a véleményen van, hogy a rájuk kényszerített vallásban kell, hogy helye legyen a misztériumnak. Egyfajta szentélynek.

Furia értetlenül nézett rá. A fénygolyó sugarában a férfi arca a kosz ellenére holtsápadtnak hatott. – Szentélyre?

– Egyvalamit Phaedra már rég felismert: ilyen sok – kicsit habozott –, ilyen sok embert nem tud összetartani pusztán értelemmel vagy reménnyel. Lennie kell valaminek, amiben hisznek. Adott valamit a tintagombáknak, amire felnézhetnek, egy magasabb rendet – egy olyan hatalmat, amely minden felett áll.

– Phaedra istennőként imádatja magát? – Nem hangzott hamisan, végül is sok szerző a könyvmágia ősanjaként méltatta őt a mítoszokban és legendákban.

De Siebenstern megrázta a fejét. – Nem. Ha ezek az emberek itt kint könyvmágusok lennének, akkor megpróbálhatná. De a tintagombák felmenői könyvönkívüliek voltak, akik egykor könyvekből hullottak ki. Ezért Phaedra azt rendelte el, hogy egy olyan könyvben higgyenek, amely mindenképp felett áll. Abban az egy könyvben, amely mindannyiunk történetét elmeséli, nem csak a könyvönkívüliekét. Még mi is, Furia, csupán szereplők vagyunk benne. Phaedra úgy nevezi, hogy *Liber incognitus*.

– Ilyen hülyeséget.

– Lehet.

A lány a férfit méricskélte. – De te nem hiszel benne?

– Én teremtettem Phaedrát és a könyvmágia világát, amikor leírtam őket a teremtés könyveiben. Az elképzelés, hogy én magam is csupán egy szereplő vagyok, amelyet valaki kitalált, nem lehet kevésbé téves, igaz? Talán az egész világmindenség úgy épül fel, mint könyvtár a könyvtárban. Minden könyv csupán egy másik könyv része, minden ember csupán egy szerző kitalációja, aki maga is csupán egy másik szerző kitalációja.

Furia szédült az elképzeléstől. – Akkor is lennie kell egy szerzőnek, akivel minden elkezdődött. Annak, aki a legelső könyvet megírta.

– A *Liber incognitus* állhat csupán egy szinttel felettünk, de akár százzal is. Elméletileg ezt a gondolatot a végtelenségig lehet folytatni. Könyv a könyvben, és így tovább... – Mintha valamivel még ki akarta volna egészíteni, de aztán csak vállat vont, és legyintett. – Nem azért hoztalak ide, hogy Phaedra kozmológiájáról beszéljünk. Menjünk tovább!

Furia kíváncsiságát most már igazán felkeltette, de egyelőre ennyiben hagyta, és körülnézett. A szalon összes falát félig szétmállott polcok borították, és mivel ezt a hajót a könyvmágia hajtotta, Furia feltételezte, hogy valaha könyvekkel voltak teletömve. A helyiség szemközti oldalához közeledett, hogy alaposabban megsejtelje az üres polcok lábánál elterülő posványt.

Ami ott hevert, az papír maradványa volt, és pontosan ettől tartott. A könyvmágus szíve gyorsabban vert, és rosszul lett. Ennyi tönkretett könyv, a legtöbb már csupán szürkésfekete sár volt.

Megkérte a lélekkönyvét, hogy dugja a nyitott oldalak közé a csőrös nyakát, mert így zsebre tudta tenni anélkül, hogy egészen becsukta volna. A csőr morogva engedelmeskedett. A fénygolyó lejjebb ereszkedett, amikor Furia leguggolt.

Pusztá kézzel ásni kezdett a masszában, és hamarosan egy mélyebb rétegre bukkant, aminek az alkotóeleme némileg még hasonlított a könyvekre. Még lejjebb szilárd könyvborítókat tapogatott ki. Amikor többet is előhúzott, bőrkötéses köteteknek bizonyultak, hullámos, összetapadt oldalakkal, kárt szenvedtek, de olvashatóak maradtak. A papírpépből és hamuból álló felső kéreg megóvta őket, és a kötésük érintetlen maradt, majdnem ép.

– Ne fáraszd magad az olvasással! – szólalt meg Siebenstern a háta mögött.

Furia szétválasztott néhány ragacsos oldalt. Némelyik eltört, ezért még óvatosabbnak kell lennie. A kötés vészesen recsegett, amikor még jobban kinyitotta a könyvet, hogy fény hulljon a foltos papírra. Egyszer nedvesség érte, de az már rég elpárolgott. Összeráncolt homlokkal megpróbálta elolvasni az első oldalakat, de egyetlen szót sem értett. Ahogyan a második és harmadik könyvből sem. – Ez milyen nyelv?

– Semmilyen. Erről beszéltem. Meg se próbáld elolvasni ezeket a könyveket. Nem jársz szerencsével.

A nadrágzebében a lélekkönyve motyogott valamit, ami figyelmeztetésnek hangzott. Javíthatatlanul borúlátó volt.

A lány megpróbálkozott egy másik oldallal. Itt is csak zagyvaságot talált. A kis- és nagybetűk vadul összekeveredtek, még vesszők és pontok is fel-felbukkantak a szavak közepén.

A csőrös könyv hevesebben zajongott a combján. Furia gondolataiban tapogatózott, próbálta kivenni, hogy mit lát, és mintha valamit felismert volna a betűkáoszban.

– Könyvláz – mondta Siebenstern.

– Az meg mi? – Az óvatosság kedvéért visszatette a könyveket a padlóra.

A fénygolyó kialudt, amikor a csőr kinyúlt a zsebéből. Egyik pillanatról a másikra a sötétben maradtak. Csupán a *Fleur* törzsének repedésén át szűrődött be a távoli villámok fakó villódzása.

– Könyvláz! – visított a csőrös könyv. – Te jószágos égl! Azonnal ki innen, fuss az életemért!

A lány felugrott, mert érezte, hogy a könyv komolyan gondolja, de Siebensternbe ütközött, aki most közvetlenül mögötte állt.

– Ne félj! – mondta. – Már rég nem fertőz. A járvány kitörésének majd negyven éve.

– A... járvány?

– Úgy képzeld el, mint egy vírust. Amikor az Akadémia utolsó könyvmágusai elhagyták az Éjszakai Menedékhelyet, minden körülmény között meg kellett akadályozniuk, hogy a Félresikerült Országban akár csak egyetlen ép könyv is visszamaradjon. Gyökerestül ki akarták itt irtani a könyvmágiát. Ezért könyvláz kórokozókat helyeztek el, amelyek a lehető legrövidebb idő alatt a legtöbb könyvet megfertőzték, az elesettek elfeledett lélekkönyveit a harmezőkön épp úgy, mint a *Fleur* roncsának könyvtárát. A könyvláz egy könyv összes betűjét és írásjelét összekeveri. A megtámadott könyvek néhány óra leforgása alatt olvashatatlaná válnak.

Furia még rosszabbul lett az elképzeléstől. – Soha nem hallottam róla. – Úgy hangzott, mint a betűhalál szörnyű előszobája, és azon tűnődött, vajon Siebenstern találta-e ki a könyvlázat, amit aztán megírt a teremtés könyveiben.

– Csodálkozol, hogy az Akadémia teljes titoktartást rendelt el erről? – kérdezte a férfi. – A három család mindenáron meg akarta akadályozni, hogy a több ezer könyv szándékos elpusztítása kitudódjon. A leginkább azok a könyvmágusok szenvedték meg, akik a könyvlázat gerjesztették. Mind elvesztették a képességeiket, némelyek az eszüket is. Egyesek véget vetettek az életüknek, mások tisztázatlan körülmények között haltak meg. Valószínűleg az Akadémia ügynökei gondoskodtak róla, hogy semmit ne tudjanak már elárulni a parancsokról, amelyeket a visszavonulás során kiadtak. A könyvláz éveken át tombolt, az Éjszakai Menedékhelyen egyetlen könyv sem menekült meg.

A csőrös könyv halkan vinnyogott. – Semmitől nem kímélnek meg, semmilyen veszély nem túl nagy, semmilyen megaláztatás...

– A te szöveged amúgy is csak álca – mondta Furia.

– Ha kérhetem! – rikácsolt a csőr. – Nagy különbség, hogy az ember azt a büszke címet viseli, hogy *Abel Humble Uxbridge, Boringdon of Boringdon nyolcadik grófiának élete és kora*, vagy csak azt, hogy... – és egy sor érthetetlen szótagot mormolt.

– Ne aggódj, kis barátom! – mondta Siebenstern. – Senki nem fog ártani a jól csengő címednek.

– Ezt szeretném is kérni!

– Szavamat adom.

Furia megsimogatta a csőr sima domborulatát. – Most szükségünk lenne a fényedre.

– Erre vagyok jó. A foglyaként ennek a... ennek a pestises veremnek, ennek a fertőnek, kiszolgáltatva mindannak, ami még esetleg a levegőben örvénylik. Kérdezd meg az új legjobb barátodat, tartogat-e még más meglepetéseket is, amelyek a te becsmért lélekkönyvednek árthatnak!

Furia vigasztalón meglapogatta a borítóját, aztán így szólt Siebensternhez: – Van még valami, amiről tudnunk kellene?

– Ez-az – vallotta be a férfi –, de ezek közül semmi nem fogja a feje tetejére állítani az érzékeny könyvecskéd helyesírását és központosítását.

– „Könyvecske”! – háborodott fel a csőr.

– Alapmű – javította ki Siebenstern a tapintatlanságát. – A tudás és bölcsesség igazi enciklopédiája.

A csőr felnyúlt Furiához. – Ez irónia volt! Én észreveszem az ilyesmit! Gúnyt űz belőlem! Átváltoztathatnád valamivé! Valami olyasmivé, ami büzlik. Mint Cat.

– Cat már hónapok óta mosdik.

– Mint Cat *korábban*!

A lány felsőhajtott, kinyitotta a könyvet, és felhasított egy oldalszívet. A könyv morogva engedett, és újabb fénygolyót eresztett fel a papírlapok közül.

– Köszönöm – szólt Furia.

– „Könyvecske”! – dohogta a csőrös könyv.

– Elnézést – mondta Siebenstern.